

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Burianové a soudců Mgr. Aleše Smetanky a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: D. R.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2024, č. j. PK-EK/3869/24,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2024, č. j. PK-EK/3869/24, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Dne 18. 9. 2024 vydal Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutí č. j. PK-EK/3869/2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru Městského úřadu Hrádek (dále jen „*městský úřad*“) ze dne 12. 3. 2024, č. j. 690/2024/MU Hrádek (dále jen „*platební výměr*“) a platební výměr potvrdil. Platebním výměrem byl žalobci vyměřen místní poplatek za užívání veřejného prostranství za období od 1. 4. 2023 do 31. 10. 2023 ve výši 22 470 Kč a za období od 1. 11. 2023 do 14. 1. 2024 ve výši 7 875 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
3. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a nesprávnost závěru žalovaného, že v důsledku neohlášení zahájení provozování živnosti v provozovně dle § 17 odst. 3 živnostenského zákona nebylo nutné zabývat se otázkou, zda byla na veřejném prostranství poskytována služba či prodej zboží. Žalobce zdůraznil, že řádně ohlásil zábor veřejného prostranství v souvislosti s umístěním stolů pro své zákazníky, širokou veřejnost a cyklisty.
4. Dále žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal jeho odvolací námitku, že městský úřad nesprávně určil sazbu poplatku za užívání veřejného prostranství, kdy podle žalobce jeho činnost spočívala v poskytování služeb, a proto by se na něj měla vztahovat nižší sazba poplatku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal ani odvolací námitku žalobce, že městský úřad neprovedl během záboru žádnou fyzickou kontrolu, aby zjistil skutkový stav.
5. Žalobce rovněž namítl, že městský úřad porušil zásadu rovnosti. Žalobce poukazoval na to, že jiným subjektům je užívání veřejného prostranství umožněno zdarma, promíjeno či přehlíženo - podnikateli provozujícím obdobnou činnost jako žalobce bylo veřejné prostranství poskytnuto „za úklid“. Argumentace městského úřadu, že nejde o veřejné prostranství, ale o součást budovy, je v rozporu se skutečností. Ani touto odvolací námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval. Žalovaný pominul i odvolací námitku, že městský úřad nebyl žalobci nápomocen při zjišťování správné výše poplatku za užívání veřejného prostranství a neposkytl mu k předpokládané ceně záboru dostatečné informace.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Žalovaný uvedl, že souhlasí s městským úřadem, že žalobce na veřejném prostranství uskutečňoval prodej zboží, a to s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 30 A 122/2018-57, a rozsudek SDEU ze dne 10. 3. 2011 ve spojených věcech sp. zn. C-497/09, C-499/09, C-501/09 a C-502/09. Tento rozsudek se vztahuje k otázce, zda různé činnosti spočívající v dodávce připravených jídel nebo potravin určených k okamžité spotřebě představují dodání zboží ve smyslu článku 5 šesté směrnice 77/388/EHS, nebo poskytování služeb ve smyslu článku 6 téže směrnice, přičemž závěry tohoto rozsudku lze aplikovat i na posuzovaný případ. Podle žalovaného šlo v posuzované věci o dodání zboží, neboť žalobce provozoval stánek se zmrzlinou a na veřejné prostranství umístil dva stoly s integrovanými lavicemi pro své

zákazníky. Jiné prvky poskytování služeb, které jsou charakteristické pro celkový dojem, jenž vzniká při návštěvě restaurace, pokud jde o plnění poskytovaná restaurátorem (zejména obsluha, uzavřené a vytápěné prostory, existence šatny, toalet, odpadkového koše) chyběly a navíc část zákazníků si zakoupila zmrzlinu pouze s cílem odnést si ji s sebou a nevyužila možnost konzumace na místě u stolů. Žalovaný dále odkázal na rozsudek SDEU ve věci *Faaborg-Gelting-Linien* sp. zn. C-231/94. Případně dále žalobcem poskytované doplňkové služby (dobíjení elektrokol, wifi) nesouvisí s umístěním dvou stolů s lavicemi, jsou poskytovány z pozemku žalobce, na poskytování těchto služeb nemá žalobce od vlastníka pozemku souhlas a tyto služby nejsou předmětem poplatku dle zákona o místním poplatku. Prodej zmrzliny ve zmrzlinovém stánku je tak dodáním zboží a umístění stoly jsou jen doplňkový prvek, který předmětný prodej zmrzliny usnadňuje či podporuje.

8. Dále žalovaný uvedl, že se námitkou žalobce týkající se neprovedené fyzické kontroly záboru zabýval, a zdůraznil, že dle úředního záznamu městského úřadu byla dne 2. 1. 2024 v ulici Učňovská pořízena fotodokumentace záboru veřejného prostranství před domem č.p. 265 včetně prodejního stánku. Městský úřad vycházel z tvrzení žalobce a samotného pozorování na místě záboru.
9. Žalovaný rovněž s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že městský úřad žalobce odkázal na obecně závaznou vyhlášku a následně ho písemně upozornil na sazbu poplatku u jím prováděného záboru. Žalobce městský úřad navštívil až při jeho záměru zaplatit poplatek, kdy nepodal řádné ohlášení v souladu s obecně závaznou vyhláškou. Městský úřad s žalobcem komunikoval a postupoval dle obecně závazné vyhlášky.

IV.

Replika

10. Žalobce v replice uvedl, že umístění stolů a židlí na veřejném prostranství není provozováním živnosti, ale užíváním veřejného prostranství. Žalovaný se ve svém rozhodnutí opřel o nedostatečně zjištěný skutkový stav, kdy městský úřad neprovedl místní šetření - jediná fotografie, kterou úřad pořídil, pochází z období mimo provozní dobu stánku a neprozkoumává charakter ani rozsah poskytovaných služeb. Městský úřad tak vycházel pouze z písemné komunikace, v níž žalobce jako laik nemohl s absolutní přesností a právní precizností popsat veškeré aspekty své činnosti. Žalobce provozoval stánek se zmrzlinou a vínem (dále jen „*Zmrzlinový domeček*“) na mezinárodní cyklotrase CT3 a zaměřoval se primárně na cyklisty, avšak kromě prodeje zmrzliny a vína poskytoval širokou škálu doplňkových služeb: první pomoc, wifi připojení, servis kol (náradí je sice uskladněno na pozemku žalobce, ale drobné náradí je k dispozici - při požadavku na pomoc dochází žalobce k zákazníkovi a opravu řeší u kola zákazníka mimo pozemek žalobce na veřejném prostranství, zatímco zákazník může využívat služeb občerstvení a posezení), úschova kol na stojanech u provozovny po dobu prohlídky města nebo odpočinku a využívání služeb provozovny, obsluha u stolů (roznos nápojů a občerstvení ke stolům na veřejném prostranství - objednávky káv či jiných teplých i studených nápojů se realizují přímo ke stolům, když zákazník oznámí, že se posadí), degustace vína s obsluhou u stolů, isotonické nápoje poskytované zdarma cyklistům a přinášené přímo ke kolům, vinné večery se zajištěním tepelné pohody tepelnými zářiči a poskytováním dek. Žalobce tedy provozuje soubor služeb včetně

obsluhy, poskytování odpadkového koše, možnosti si umýt ruce, zajištění tepelné pohody zářičí tepla a nejde pouze o prodej zboží.

11. Fotodokumentace záboru neprokazuje tvrzení městského úřadu o charakteru žalobcovy činnosti. Fotografie pořízená v lednu mimo provozní dobu Zmrzlinového domečku pouze dokládá, že v danou dobu byly na veřejném prostranství umístěny stoly v rozporu s podmínkami záboru. Žalobce vysvětlil a doložil městskému úřadu, že ze zdravotních důvodů nemohlo dojít k vyklizení veřejného prostranství. K přímému pozorování činnosti stánku během provozu nikdy nedošlo.
12. Žalovaný se ve svém vyjádření vůbec nezabýval tvrzením o nerovném přístupu, kdy žalobce opakovaně poukazoval na konkrétní případy, kdy městský úřad neúčtuje poplatek za užívání veřejného prostranství jiným subjektům, ačkoliv provozují obdobnou činnost. Například jde o Hrádeckou pivnici, která užívá veřejné prostranství bezplatně na základě smlouvy o pronájmu vnitřních prostor v budově Kulturního domu. Venkovní posezení pivnice má charakteristické znaky veřejného prostranství, na které nikdy nebyl vyhlášen záměr o pronájmu a užívání není zpoplatněno. Městský úřad nebyl žalobci nápomocen při zjišťování správné výše poplatku a opakovaně mu pouze sděloval, že si výši poplatku musí stanovit sám. Žalobce tak učinil v dobré víře a teprve následně se dozvěděl, že úřad má jiný názor. V případě, že by byl žalobce seznámen s výší poplatku, nekupoval by stoly a i nadále by podnikal bez doplňkových služeb tak jako v roce předcházejícím. Výše poplatku stanovená úřadem je neúměrná i v porovnání s jinými pronájmy a službami ve městě (např. pronájem letního kina). Jde sice o rozdílné situace, pronájem a zábor, ale veřejným zájmem by mělo být zohlednění a zajištění možnosti poskytování nových služeb a nastavení stejných podmínek zájemcům o podnikání ve městě. Požadavek na zpoplatnění veřejného záboru jako prodeje místo služeb nezohledňuje veřejný zájem.

V.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

13. Vzhledem k tomu, že oba účastníci s tímto postupem vyslovili výslovný souhlas (žalobce v podání ze dne 2. 11. 2024 a žalovaný v podání ze dne 7. 11. 2024), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

VI.

Posouzení věci soudem

14. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. K vadám řízení, o nichž

nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, soud v souladu s § 75 odst. 3 s. ř. s. nepřihlížel.

15. Soud předznamenává, že z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS) a že správní soudy neprovádějí dokazování správním spisem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
16. Žaloba je důvodná.
17. Soud shledal důvodnými žalobní námitky týkající se závěru správních orgánů o způsobu užívání veřejného prostranství žalobcem. Žalobce konstantně v průběhu správního řízení namítal, že na veřejném prostranství umístěné dva stoly s integrovanými lavicemi sloužily k poskytování služeb, nikoli prodeje.
18. Ze správního spisu soud zjistil, že v ohlášení záměru užívání veřejného prostranství ze dne 19. 3. 2023 žalobce uvedl, že stoly s integrovanými lavicemi na sezení budou představovat službu zákazníkům Zmrzlinového domečku a budou sloužit ke krátkému posezení zákazníků, kteří se chtějí občerstvit u Zmrzlinového domečku. Součástí správního spisu je fotodokumentace pořízená městským úřadem dne 2. 1. 2024 zachycující předmětné veřejné prostranství, na němž jsou umístěny dva stoly s lavicemi. V odvolání proti platebnímu výměru žalobce uvedl, že (1) městský úřad řádně nezjistil skutkový stav přímým pozorováním účelu stolů k poskytování služeb nebo prodeji, (2) zábor byl uskutečněn za účelem poskytování služeb, (3) stoly měly sloužit mj. za účelem poskytnutí doplňkových služeb a zároveň ke konzumaci zakoupených produktů, (4) žalobce kromě konzumace nabízených produktů u stolů nabízí možnost dobíjení elektrokola a možnost využití wifi a s tím související možnost posezení s občerstvením a vytápění, (5) žalobci nebyla přes jeho žádosti poskytnuta pomoc ohledně správného stanovení výše poplatku, (6) stanovení neúměrných poplatků je v rozporu s principy dobré správy a (7) poplatek není vyměřován rovným způsobem.
19. Podle § 1 písm. c) zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „Zákon“) může obec zavést místní poplatek za užívání veřejného prostranství.
20. Podle § 4 odst. 1 věty první Zákona platí, že poplatek za užívání veřejného prostranství se vybírá za zvláštní užívání veřejného prostranství, kterým se rozumí mj. umístění zařízení sloužících pro poskytování prodeje a služeb.
21. Poplatek za užívání veřejného prostranství platí dle § 4 odst. 2 Zákona fyzické i právnické osoby, které užívají veřejné prostranství způsobem uvedeným v odstavci 1.
22. Podle § 11 odst. 1 Zákona platí, že nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu správce poplatku poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem.
23. § 14 odst. 1, 2 Zákona stanoví, že obec zavádí poplatek obecně závaznou vyhláškou a v obecně závazné vyhlášce upraví sazbu poplatku, lhůtu pro podání ohlášení, nevyloučí-li povinnost ohlášení podat, a splatnost poplatku.
24. Podle § 14 odst. 4 Zákona obec v obecně závazné vyhlášce, kterou zavádí poplatek za užívání veřejného prostranství, určí místa, která tomuto poplatku v obci podléhají.

25. § 14a odst. 1 věty první Zákona stanoví, že poplatník je povinen podat správci poplatku ohlášení, nevyloučí-li obec tuto povinnost v obecně závazné vyhlášce. V ohlášení poplatník podle § 14a odst. 2 písm. c) Zákona uvede údaje rozhodné pro stanovení poplatku.
26. V čl. 5 odst. 1 písm. a) a d) obecně závazné vyhlášky města Hrádek o místním poplatku za užívání veřejného prostranství č. 1/2022 byla stanovena sazba poplatku jednak za *umístění zařízení sloužících pro poskytování služeb* a jednak sazba za *umístění zařízení sloužících pro poskytování prodeje*.
27. Žalobce v žalobě nespороval dobu užívání veřejného prostranství, za niž byl platebním výměrem poplatek vyměřen, rozsah záboru veřejného prostranství v místech určených obecně závaznou vyhláškou ve výši 7 m², ani to, že v čl. 5 odst. 1 písm. a) a d) OZV byla stanovena rozdílná sazba poplatku za *umístění zařízení sloužících pro poskytování služeb* a za *umístění zařízení sloužících pro poskytování prodeje*. Žalobce v žalobce spороval jen výši sazby poplatku uplatněnou platebním výměrem, kterou OZV odvíjí od způsobu užívání veřejného prostranství. Sazba poplatku za umístění zařízení sloužících pro poskytování prodeje nad 3 m² stanovená v OZV byla totiž více než 40x vyšší než sazba poplatku za umístění zařízení sloužících pro poskytování služeb (0,35 Kč vs. 15 Kč za m² a den).
28. Správní orgány v celku prvoinstančního a napadeného rozhodnutí odůvodnily jimi aplikovanou sazbu poplatku, tedy svůj závěr, že žalobce na veřejné prostranství umístil zařízení sloužící pro poskytování *prodeje* a nikoli *služeb*, následovně.
29. Městský úřad z podání žalobce a pořízené fotodokumentace učinil skutkové zjištění, že stoly (pozn. soudu: nebylo sporu o tom, že jde o stoly s lavicemi) byly umístěny na veřejné prostranství v souvislosti s provozováním Zmrzlinového domečku pro jeho zákazníky a že žalobce ve Zmrzlinovém domečku poskytuje zboží za úplatu a současně poskytuje možnost konzumace zakoupeného zboží na stolech.
30. Městský úřad vyšel při svém právním posouzení takto zjištěného skutkového stavu z toho, že Zákon nedefinuje pojem poskytování prodeje a poskytování služeb, a aplikoval „judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 17. 6. 2020, č. j. 30 A 122/2018-57“. Městský úřad měl za to, že pro odlišení poskytování prodeje a služby je významné, zda je služba poskytována v provozovně poplatníka či se jedná o činnost mající charakter dodání zboží. Městský úřad dovodil, že činnost žalobce ve Zmrzlinovém domečku představuje dodání zboží tj. poskytování prodeje, jelikož činnost žalobce nenaplnuje definici poskytování služby v provozovně, když stoly nepředstavují provozovnu poplatníka a jsou určeny pouze pro konzumaci zboží zakoupeného ve Zmrzlinovém domečku a není naplněna podmínka poskytování doplňkových služeb. Jelikož městský úřad dospěl k závěru, že žalobce ve Zmrzlinovém domečku dodává zboží a neposkytuje služby, zabýval se tím, zda stoly slouží pro poskytování prodeje dle OZV. Městský úřad posoudil umístěné stoly jako službu pro zákazníky Zmrzlinového domečku, která samotná sice neslouží k poskytování prodeje, ale jsou doplňkovým prvkem, který předmětný prodej usnadňuje, i když není jeho podstatou (viz str. 2 a 3 platebního výměru).
31. Pokud jde o závěry žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, předesílá soud, že žalovaný na str. 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce v odvolání namítal nesprávné posouzení účelu umístění stolů na veřejné prostranství v

platebním výměru, kdy žalobce tvrdil, že stoly byly umístěny za účelem poskytování služeb, šlo o prostor pro konzumaci zakoupených produktů a že poskytuje i možnost dobíjení elektrokol, wi-fi a vytápění. Žalovaný k tomu na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedl toliko to, že úvahy o předmětu činnosti v provozovně jsou zbytečné, protože žalobce v rozporu s § 17 odst. 3 a 6 živnostenského zákona neoznámil živnostenskému úřadu zahájení provozování živnosti v provozovně.

32. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvažil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018 – 38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
33. V první řadě soud akcentuje, že vzhledem k čl. 5 odst. 1 písm. a) a d) OZV měl městský úřad skutkově zjistit a právně posoudit pouze a jediné to, zda stoly s lavicemi umístěné na určeném veřejném prostranství sloužily pro *poskytování služeb* nebo pro *poskytování prodeje*. Skutková zjištění městského úřadu k přijetí takového závěru byla dostatečná,

protože městský úřad zjistil způsob i účel užívání stolů s lavicemi – že byly užívány k sezení po dobu konzumace občerstvení ze Zmrzlinového domečku žalobce. Právní posouzení těchto skutkových zjištění, k nimž dospěly správní orgány, jsou však právně nesprávná, resp. v části i nepřezkoumatelná.

34. Městský úřad uvažoval tak, že je nutno v prvním kroku vyhodnotit, zda je služba poskytována v provozovně poplatníka či se jedná o činnost mající charakter dodání zboží. Popsaný skutkový stav pak posoudil tak, že stoly nepředstavují provozovnu žalobce a že žalobce neposkytuje služby v provozovně. Poté, co takto městský úřad vyhodnotil činnost žalobce ve Zmrzlinovém domečku jako dodání zboží (poskytování prodeje), zabýval se v druhém kroku tím, zda mohou být stoly zařízením pro poskytování prodeje dle OZV. Zde učinil závěr, že stoly sice neslouží k poskytování prodeje, ale předmětný prodej usnadňují.
35. Žalovaný tyto úvahy městského úřadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí přes odvolací námitky žalobce nijak neobohatil, avšak korigoval posouzení městského úřadu tak, že úvahy o tom, zda je v provozovně poskytována služba či dodání zboží, jsou zbytečné, protože žalobce nemá žádnou provozovnu (k hostinské činnosti) zapsanou v živnostenském rejstříku.
36. Soud připomíná, že správní orgány měly vyhodnotit vzhledem k regulaci obsažené v OZV jediné to, zda stoly s lavicemi umístěné na určeném veřejném prostranství sloužily pro *poskytování služeb* nebo pro *poskytování prodeje*. Posouzení správních orgánů se však tímto předmětem řízení mýjely. Městský úřad měl za rozhodné to, zda je Zmrzlinový domeček provozovnou žalobce a zda žalobce v této provozovně poskytuje služby nebo dodává zboží. To však pro jeho rozhodnutí nemohlo být relevantní. Zmrzlinový domeček nebyl zařízením, které bylo umístěno na veřejné prostranství. V řízení nebylo právně významné, jakou činnost žalobce ve Zmrzlinovém domečku vykonává (zda zde poskytuje služby nebo dodává zboží). Právní posouzení městského úřadu tedy vyšlo z právně bezvýznamné skutečnosti a bylo proto právně nesprávné.
37. Pokud městský úřad ze svého prvního závěru, že Zmrzlinový domeček je provozovnou žalobce a dodává zde zboží, odvodil druhý závěr, že stoly sice neslouží k poskytování prodeje ze Zmrzlinového domečku, ale tento prodej usnadňují, tak není srozumitelné, proč z toho uzavřel, že stoly jsou zařízením sloužícím pro poskytování prodeje dle regulace OZV. Pokud městský úřad dospěl k závěru, že stoly „neslouží k poskytování prodeje“, pak stěžejí může jít o *zařízení sloužící pro poskytování prodeje* ve smyslu OZV. Závěry městského úřadu jsou v tomto směru nesrozumitelné a tudíž nepřezkoumatelné. Městský úřad neuvedl, z jakých skutkových zjištění tento závěr učinil, a patřičně nevysvětlil, co mínil „usnadněním“ prodeje ze stánku, tj. jak a proč měl být prodej ze stánku snazší proto, že poblíž byly umístěny stoly s židlemi. Finální závěr městského úřadu, že žalobce na veřejné prostranství umístil zařízení sloužící pro poskytování prodeje, je ve zřejmém rozporu s jeho závěrem, že stoly nesloužily k poskytování prodeje. Městský úřad tedy přezkoumatelně neodůvodnil svůj závěr, že stoly s lavicemi byly žalobce na veřejné prostranství umístěny proto, aby sloužily pro poskytování prodeje. K tomu navíc přistupuje korigující závěr žalovaného, že je irrelevantní, zda je v provozovně poskytována služba či dodání zboží, neboť právě to bylo klíčovým důvodem platebního výměru – městský úřad měl za to, že rozhodující je, zda je Zmrzlinový domeček provozovnou služeb či prodeje. Od tohoto posouzení

městský úřad všechny své další (byť nepřezkoumatelné) úvahy odvíjel. Žalovaný toto odmítl, aniž však uvedl, proč by tedy stoly měly představovat *zařízení sloužící pro poskytování prodeje*, když městský úřad to dovodil právě z provozovny Zmrzlinového domečku a tam provozované činnosti. Jinými slovy, z celku platebního výměru a napadeného rozhodnutí nelze zjistit, proč správní orgány posoudily stoly jako *zařízení sloužící pro poskytování prodeje*.

38. Soud tedy konstatuje, že OZV rozlišuje sazbu poplatku výlučně podle toho, k čemu umístěné zařízení (v posuzované věci jde o stoly) sloužilo – jaké činnosti byly prováděny jinde (např. ve Zmrzlinovém stánku) není podle OZV relevantní. Jinými slovy, závěr městského úřadu ohledně charakteru činnosti žalobce *v prodejním stánku* ani závěr žalovaného o absenci registrace provozovny žalobce v živnostenském rejstříku, nemohou odůvodnit závěr, že stoly sloužily pro poskytování prodeje. OZV neumožňuje zohledňovat, k čemu slouží zařízení související se zpoplatňovaným zařízením, neboť vyhláška úzce váže sazbu poplatku na to, k čemu slouží právě a jen zpoplatňované zařízení. Odpovědnost za takovou formulaci nese obec, která vyhlášku vydala, kdy se stejně jako v případě jiných obecně závazných předpisů předpokládá, že obec jako racionální zákonodárce jazykově přesně vyjádřila svůj úmysl textem vyhlášky. Zákon předpokládá místní poplatek za *zařízení sloužící pro poskytování prodeje a služeb*, rozhodla-li se obec místní poplatek rozdělit, mohla v OZV přesně vymezit, v čem se mají tyto dva druhy zařízení lišit, příp. mohla vysvětlit, proč stanovila sazbu těchto poplatků tak rozdílně. Smysl a účel tohoto rozdělení není jinak zřejmý.
39. Na obecně závazné vyhlášky obcí je třeba klást požadavky obdobné požadavkům na zákony - zejména tedy musí být srozumitelné jejich adresátům. Ani v případě právních předpisů obcí nelze připustit, aby jejich ustanovení byla formulována natolik neurčitě či nesrozumitelně, že by adresát těchto norem nebyl schopen předvídat jejich aplikaci a neměl možnost upravit podle toho své chování. U obecního právního předpisu lze tolerovat určitou legislativní neobratnost, nikoliv však nesrozumitelnost či výkladovou nejasnost. Pokud jde o pojmy nedefinované právním předpisem, pak nelze pominout jejich obecné vnímání v daném místě a čase. Je-li vyhláška nejednoznačná, je nutno ji vyložit racionálním způsobem výkladovými metodami, sloužícími k poznání skutečného, správného, smyslu předpisu. Pokud jazykový výklad vycházející z vlastního právního textu nestačí, je na místě užití dalších výkladových metod (výklad teleologický, srovnávací a logický atp.). Nejasnost ve výkladu povinnosti stanoveného vyhláškou může odůvodnit výklad, který je pro jejího adresáta příznivější (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2009, č. j. 2 As 13/2009-78, č. 1939/2009 Sb. NSS).
40. Za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje; z této maximy pak plyne, že při ukládání a vymáhání daní dle zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny), tedy při de facto odnětí části nabytého vlastnictví, jsou orgány veřejné moci povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod - tedy v případě pochybností postupovat mírněji (in dubio mitius) [srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02]. Zásada *v pochybnostech ve prospěch* stanoví povinnost orgánů veřejné moci za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad při odnětí části nabytého vlastnictví, postupovat ve smyslu výkladu, který je mírnější. Pro to, aby tato zásada mohla být uplatněná, musí existovat pochybnost o výkladu zákonného ustanovení, tedy stojí-li

proti sobě srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy. V případě, že daňový zákon z důvodu své nejasnosti, nesrozumitelnosti či nepřesnosti nebo „mezery v zákoně“ umožňuje vícero rovnocenně přesvědčivých výkladů, je nutno použít takový z nich, který je vůči daňovému subjektu mírnější. Je totiž povinností státu, aby formuloval daňové zákony natolik jednoznačně srozumitelně, přesně a úplně, aby minimalizoval výkladové nejasnosti. Judikatura akceptuje i mírnější požadavek pro použití zásady *in dubio pro mitius*, kdy postačuje zjištění dvou přípustných, vzájemně si konkurujících, interpretací právního předpisu, které nejsou v rozporu se zněním zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2024, č. j. 8 Afs 190/2022-49, body 24 a 25, ze dne 11. 4. 2024, č. j. 8 Afs 202/2022-49, bod 28, ze dne 5. 2. 2025, č. j. 8 Afs 266/2023-69, bod 81, ze dne 13. 11. 2023, č. j. 2 Afs 323/2021-56, č. 4546/2024 Sb. NSS, bod 79).

41. Jazykovým výkladem § 4 odst. 1 Zákona i čl. 5 OZV nelze dospět k jinému závěru, než že rozhodující je, zda věc umístěná na veřejném prostranství slouží k uskutečňování (poskytování) prodeje nebo k poskytnutí služby. Rozhodující musí být to, k čemu je zařízení fakticky užíváno, resp. určeno. Podle soudu je takový jazykový výklad jednoznačný.
42. Ve shodě s popsaným jazykovým výkladem je i přiměřeně použitelná judikatura. V době, kdy Zákon za zvláštní užívání veřejného prostranství považoval mj. umístění zařízení sloužících k poskytování služeb a prodejních zařízení [§ 4 odst. 1 Zákona ve znění do 31. 12. 2003], vyložily správní soudy pojem „prodejní zařízení“ jako *věc určenou k tomu, aby byla používána při prodeji zboží tím způsobem, že zboží z ní bude nabízeno s možností bezprostředního uzavření kupní smlouvy, případně v ní zboží může být současně též vystaveno či uskladněno* (viz rozsudek Krajského soud v Brně ze dne 13. 3. 2000, sp. zn. 29 Ca 92/99, dostupný na www.aspi.cz. ISSN 2336-517X). Soud nevidí důvodu, proč by se tato interpretace měla odlišovat od výkladu nynějšího pojmu „zařízení sloužící pro poskytování prodeje“.
43. Uvedenému jazykovému a judikатурnímu výkladu neodporuje ani výklad doktrinární. Podle odborné literatury je nutno za zařízení ve smyslu § 4 odst. 1 Zákona považovat přenosná prodejní zařízení s krátkou životností (prodejní stoly nebo pulty, s různým typem zastřešení nebo bez) a stánky, které sice mají pevné obvodové stěny a zastřešení vytvářející uzavřený prostor (např. prefabrikované prodejní stánky a mobilní buňky; typicky půjde o dřevěné stánky na náměstích) a které nejsou stavbou, stojany a další zařízení umístěné před prodejnou, restaurační zahrádky, stoly s židlemi či barové stoly a stany umístěné před prodejnou, zařízení (stojan, tzv. dok) pro sdílení elektro/kol a elektro/koloběžek, samoobslužné výdejové boxy, ze kterých se např. vyzvedává zboží objednané v e-shopu, a dále pojízdné prodejny v případech, kdy se z nich uskutečňuje poskytování služeb nebo prodej (viz TĚŽKÝ, V., JANTOŠ, M., SIUDA, K., EDELMANNOVÁ, R., POPPELKOVÁ, L. Zákon o místních poplatcích: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-3-17]. ASPI_ID KO565_1990CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X). Odborná literatura vymezila prodej jako činnost směřující k uzavírání kupních smluv a poskytování služeb jako činnost směřující k uspokojení určité lidské potřeby, která je svou podstatou nehmotná a zpravidla nevede ke změně vlastnictví nějaké věci - vlastnické právo k věci, prostřednictvím které je služba poskytnuta, nepřechází na zákazníka, ale zůstává poskytovateli (viz

FURKOVÁ, Petra, VESELÝ, Miroslav, CHODÚR, Pavel, ŠTĚPÁNOVÁ, Barbora. Obecně závazné vyhlášky v praxi obcí. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 201.).

44. Historickou metodu výkladu sporných pojmů užitých v § 4 odst. 1 Zákona nemohl soud použít, jelikož důvodová zpráva k Zákonu není k dispozici a důvodová zpráva k novele Zákona č. 229/2003 Sb. k tomu mlčí. Záměr historického zákonodárce se soudu nepodařilo zjistit.
45. Soud uzavírá, že nezjistil, že by po vyčerpání všech standardních interpretačních metod bylo lze OZV interpretovat vícero (rovnocennými) výklady. Proto nenastaly podmínky pro aplikaci pravidla *in dubio mitius*, které předpokládají existenci vícera (rovnocenných) výkladů.
46. Správní orgány prosazovaly výklad (v jeho přezkoumatelné části), že rozhodující pro závěr o zařízeních sloužících pro poskytování *prodeje* ve smyslu § 4 odst. 1 Zákona a čl. 5 OZV je to, že zařízení prodej usnadňují, aniž by jimi byl prodej uskutečňován. I pokud by takový výklad byl rovnocenný výše popsanému výkladu soudu, i v takovém případě by byla rozhodnutí správních orgánů nezákonná, protože v takovém případě by musela být aplikována zásada *in dubio pro mitius*. V takovém případě měl být totiž aplikován výklad příznivější pro žalobce, jehož se žalobce od počátku správního řízení dovolával. Soud se domnívá, že OZV je nutno vyložit podle jejího textu, smyslu a účelu tak, že je třeba stejně jako ve všech ostatních případech primárně zkoumat hlavní, převažující, zamýšlený účel umístění zařízení na veřejné prostranství, nikoli účel vedlejší či účel naplňovaný v souvislosti s účelem hlavním. Správní orgány nespороvaly, že hlavním účelem stolů s lavicemi bylo umožnit zákazníkům konzumaci občerstvení ze Zmrzlinového domečku vsedě. Sekundárně mohly stoly sloužit k posezení každému, neboť ve správním řízení nebylo zjištěno, že by tato možnost posezení byla omezena na provozní dobu Zmrzlinového domečku (že by tedy bylo sezení u stolů znemožněno mimo dobu, kdy si zákazníci mohli ve Zmrzlinovém domečku koupit občerstvení). Posezení je nepochybně službou, nikoli zbožím, neboť uspokojuje nehmotnou lidskou potřebu a nevede ke změně vlastnictví nějaké věci. OZV tedy umožňuje výklad, podle něhož zpoplatněné zařízení na veřejném prostranství představovalo službu a nikoli prodej. Byl-li takový výklad pro žalobce příznivější, měl být správními orgány aplikován, byť se soud domnívá, že nejde o dva možné, z určitých úhlů pohledu rozumné a nikoli nepřesvědčivé, výklady.
47. Soud shrnuje, že právní závěry správních orgánů jsou zčásti irelevantní (jaké činnosti žalobce provádí ve Zmrzlinovém stánku, resp. zda má zde registrovanou provozovnu) a ve zbytku nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (že stoly usnadňují prodej ze stánku a že stoly slouží k poskytování prodeje) a pro nesrozumitelnost (současné závěry o tom, že stoly nesloužily k poskytování prodeje, ale byly zařízením sloužícím pro poskytování prodeje; prosté vyloučení relevance existence provozovny žalovaným, ač šlo o klíčový důvod rozhodnutí městského úřadu).
48. Soud tudíž dává za pravdu žalobní námitce, že neohlášení zahájení provozování živnosti v provozovně žalobcem nemělo být pro rozhodování správních orgánů relevantní, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, pokud jde o závěr, že stoly s lavicemi představovaly zařízení sloužící pro poskytování prodeje, i že se žalovaný nezabýval podstatou odvolání, tedy námitkou nesprávnosti závěru, že stoly s lavicemi představovaly zařízení sloužící pro poskytování prodeje – žalovaný se vůbec k této

odvolací námitce nevyjádřil a jeho rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

49. Pro stanovení sazby poplatku bylo podle OZV rozhodující, zda stoly s lavicemi sloužily pro *poskytování služeb* nebo pro *poskytování prodeje* (pozn. soudu: Jelikož žalobce v žalobě neuplatnil námitku, že umístění stolů s lavicemi místnímu poplatku stanovenému v OZV vůbec nepodléhá, soud se takovou variantou v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. nezabýval). Žalobcova tvrzení v jeho žádosti ze dne 19. 3. 2023 i v jeho odvolání ve spojení s pořízenou fotodokumentací poskytují dostatečný podklad pro závěr, že stoly s lavicemi měly sloužit primárně k sezení zákazníků žalobce při konzumaci občerstvení, které si zakoupili od žalobce v jeho přílehlém Zmrzlinovém domečku. Pokud žalobce v odvolání tvrdil, že poskytuje svým zákazníkům možnost dobíjení elektrokola a možnost využití wifi, s umístěním stolů to přímo nesouvisí a způsobu využití stolů se to zásadně nedotýká. Uvedené tvrzené služby dobíjení a wifi neurčují hlavní způsob užívání stolů s lavicemi. Přitom právě (hlavní) způsob užívání veřejného prostranství, zde konkrétně stolů s lavicemi, je zpoplatněným zvláštním užíváním veřejného prostranství podle § 4 odst. 1, 2 Zákona a čl. 5 OZV. Soud připomíná, že žalobce měl v ohlášení podle § 14a odst. 2 písm. c) Zákona uvést všechny údaje rozhodné pro stanovení poplatku, tudíž správní orgány nepochybily, pokud z jeho žádosti při stanovení způsobu užívání veřejného prostranství vycházely, nezjistily-li dokazováním opak. Jelikož OZV rozlišuje sazbu poplatku mezi umístěním zařízení *sloužících pro poskytování služeb* a umístěním zařízení *sloužících pro poskytování prodeje*, bylo na správních orgánech, aby řádně odůvodnily, proč podle nich stoly s lavicemi sloužily k poskytování prodeje a nikoli služeb. Jak vyplývá z výše uvedeného, správní orgány zjištěný skutkový stav nesprávně právně posoudily a svůj závěr o způsobu užívání stolů k poskytování prodeje přezkoumatelně přes námitky žalobce neodůvodnily, což nutně muselo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s.
50. Pokud jde o žalobní námitku týkající se zjištění skutkového stavu na místě záboru, městský úřad pořídil z místa záboru dne 2. 1. 2024 fotodokumentaci zachycující veřejné prostranství, na němž jsou umístěny dva stoly s integrovanými lavicemi, na niž odkázal na str. 3 platebního výměru. K odvolací námitce žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že poplatek nebyl stanoven bez přímého pozorování, protože městský úřad vyšel mj. z pořízené fotodokumentace. Žalobní námitka, že se žalovaný touto odvolací námitkou *vůbec nezabýval*, je tedy nedůvodná. Žalobce namítal absenci fyzické kontroly *během záboru*, avšak den 2. 1. 2024, kdy městský úřad pořídil fotodokumentaci, spadal do období záboru tak, jak ho vymezil žalobce ve svém podání ze dne 14. 1. 2024. Žalobce v žalobě nezpochybňoval, že určené veřejné prostranství užíval do 14. 1. 2024. Tyto námitky žalobce jsou proto nedůvodné.
51. Ani žalobní námitky, že se žalovaný *nijak nezabýval* odvolacími námitkami porušení zásady rovnosti a neochotou pomoci při zjišťování správné výše poplatku, nebyly důvodné. Tyto odvolací námitky posoudil žalovaný na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Správnost či neúplnost posouzení žalovaného mohl žalobce konkrétně napadnout v žalobě. Žalobce mohl v žalobě namítat, v čem *konkrétně* jsou úvahy žalovaného právně nesprávné, nebo která jeho *konkrétní* odvolací námitka nebyla žalovaným dostatečně vypořádána. Takto však žalobce nepostupoval, a proto jsou tyto jeho námitky nedůvodné.

52. Obiter dictum soud obecně dodává, že poučovací povinnost podle § 6 odst. 3 daňového řádu se vztahuje pouze na procesní práva a povinnosti vyplývající pro účastníky z daňového řádu. Poučovací povinnost se proto nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 1 Afs 131/2020-29, bod 26). Správní orgány tak nebyly povinny žalobci podávat výklad obecně závazné vyhlášky a tam stanovených sazeb poplatků. Navíc žalobcem namítaná procesní vada nebyla způsobilá ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud jde o namítanou nekonsistentní rozhodovací praxi městského úřadu ohledně poplatků za užívání veřejného prostranství, žalobce v odvolání ani v žalobě netvrdil žádný konkrétní případ odlišné rozhodovací praxe, tudíž žalovanému nevznikla povinnost posuzovat jednotnost rozhodovací činnosti městského úřadu a ani tato namítaná vada tak nemohla atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí.
53. Soud považuje za vhodné vyjádřit se i k výslovnému odkazu správních orgánů v jejich rozhodnutích na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 30 A 122/2018-57. Odkazovaný rozsudek podle databáze na www.nssoud.cz neexistuje. Správní orgány měly patrně na mysli rozsudek ze dne 17. 6. 2020, č. j. 30 A 122/2018-57, vydaný zdejší soudem a nikoli Nejvyšším správním soudem. Městským úřadem citovaná pasáž rozsudku na str. 2 a 3 platebního výměru se nachází v bodě 25 tohoto rozsudku zdejšího soudu, avšak nejedná se o posouzení soudu, nýbrž o citaci bodu 30 v tamní věci napadeného správního rozhodnutí, který se týkal výkladu § 37 zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb. Tento paragraf se vztahoval mj. k tzv. evidovaným tržbám ze stravovacích služeb uvedených v klasifikaci NACE pod kódem 56 v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1893/2006. Šlo tedy o posouzení, zda byla určitá tržba utržena za stravovací služby takto vymezené či nikoli (viz bod 25 odkazovaného rozsudku zdejšího soudu), a proto nebylo lze závěry správních orgánů citované v rozsudku použít na nyní projednávanou věc, kde rozhodné bylo na rozdíl od toho výlučně to, zda stoly sloužily k poskytování prodeje nebo služeb. Soud poukazuje závěrem na to, že v odkazovaném rozsudku je výslovně uvedeno, což městský úřad v platebním výměru necitoval, že stolky a židle byly umístěny *za účelem poskytování doplňkových služeb pro zákazníky*, tudíž ani citované správní rozhodnutí nepodporuje právní posouzení správních orgánů v této věci.
54. K vyjádření žalovaného k žalobě v prvé řadě soud uvádí, že při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí nepřihlížel k argumentům uvedeným ve vyjádření k žalobě, které žalovaný nečinil součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Nedostatek odůvodnění vydaného rozhodnutí totiž nemůže být dodatečně zhojen podrobnějším rozbořem problematiky učiněným až v soudním řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 4. 2008, č. j. 9 Afs 135/2007-48, nebo usnesení ze dne 19. 10. 2016, č. j. 9 Azs 248/2016-44, bod 20).
55. Soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neargumentoval rozsudkem SDEU ze dne 10. 3. 2011 ve spojených věcech sp. zn. C-497/09, C-499/09, C-501/09 a C-502/09, tudíž jím nemůže odůvodňovat napadené rozhodnutí v nynějším soudním řízení správním. Obiter dictum soud uvádí, že rozsudek SDEU vykládal čl. 2, 5 a 6 šesté směrnice Rady č. 77/388/EH ve vztahu k tomu (zjednodušeně řečeno), za jakých podmínek je dodávka jídel a potravin z hlediska zdanění daní z přidané hodnoty dodáním zboží, resp. poskytováním služeb. O to však v projednávané věci nešlo, neboť předmětem řízení nebylo plnění poskytované žalobcem zákazníkům ze Zmrzlinového

stánku, nýbrž výlučně to, zda stoly s židlemi sloužily k poskytování prodeje či služeb. Zda jde v případě zdanitelného plnění žalobce z prodejního stánku z hlediska DPH o dodání zboží nebo o poskytnutí služeb, nebylo vzhledem k dikci obecně závazné vyhlášky právně významné. Totéž soud uvádí i k žalovaným odkazovanému rozsudku SDEU ve věci *Faaborg-Gelting-Linien* sp. zn. C-231/94, který se též týká šesté směrnice Rady č. 77/388/EH.

56. Ve vztahu k replice žalobce soud uvádí, že soud nepřihlíží k žalobním bodům, které nebyly žalobcem uplatněny v dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d), odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 a § 75 odst. 2 s. ř. s. Podle obsahu správního spisu obdržel žalobce napadené rozhodnutí s jistotou nejpozději dne 24. 9. 2024, kdy požádal o prominutí poplatku potvrzeného napadeným rozhodnutím, tudíž dvouměsíční lhůta pro uplatnění žalobních bodů uplynula bezpečně nejpozději dne 25. 11. 2024. Replika doručená soudu dne 29. 11. 2024 tudíž nemohla obsahovat nové žalobní body, k nim by byl soud oprávněn přihlížet. Případný přezkum z úřední povinnosti též nepřicházel v úvahu, neboť žalobcem uplatněné vady napadeného rozhodnutí v replice nebránily přezkumu v mezích včas uplatněných žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, bod 16).
57. Jako opožděné žalobní body takto soud posoudil námitky žalobce v replice, které žalobce neuplatnil v žalobě, soustředící se jednak do konkrétního rozsahu prodeje ze Zmrzlinového domečku a služeb poskytovaných žalobcem, jednak do užívání veřejného prostranství Hrádeckou pivnicí a jednak do hodnocení výše sazby poplatku za užívání veřejného prostranství stanovené v OZV. Zbytek argumentace žalobce v replice představoval rozvinutí žalobních bodů uplatněných v žalobě, které soud vypořádal výše.
58. Soud neprovedl žalobcem k důkazu navrženou nájemní smlouvu Hrádecké pivnice včetně jejích dodatků (čl. 16 až 19 soudního spisu), neboť provedení těchto listinných důkazů nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby, mj. protože se týkaly opožděného žalobního bodu.
59. Pokud by soud přihlížel k dokumentu, který žalobce přiložil k žalobě jako listinný důkaz (čl. 9 a 10 soudního spisu) a který sestával z tvrzení žalobce, a tento dokument by posoudil jako součást žalobních tvrzení, pak by bylo jejich posouzení soudu následovné. Všechna tvrzení i nájemní smlouva s dodatky týkající se Hrádecké pivnice neosvědčují rozhodovací praxi městského úřadu ve vztahu k poplatkům za užívání veřejného prostranství. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 Afs 86/2008-89, č. 1934/2009 Sb. NSS, totiž platí, že pronajme-li si nájemce pozemek, který je veřejným prostranstvím ve smyslu § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, pak jeho povinnost hradit nájemné vyplývající ze soukromoprávního nájemního vztahu nenahrazuje veřejnoprávní povinnost platit místní poplatek za zvláštní užívání veřejného prostranství dle § 4 Zákona. Jinými slovy, obsah nájemních smluv neprokazuje ničeho, pokud jde o vyměňování poplatku za užívání veřejného prostranství. Jde-li o druhý příklad tvrzený žalobcem (užívání pozemku parc. č. 541/6), žalobce neaktivoval povinnost soudu zjišťovat u žalovaného, zda byl za užívání tohoto pozemku vyměřen poplatek za užívání veřejného prostranství už jen z toho důvodu, že žalobce neuvedl žádné údaje zakládající pochybnost o tom, že byl pozemek předmětem zvláštního užívání podle § 4 Zákona ve spojení s obecně závaznou

vyhláškou účinnou ke dni takového jeho užívání. I kdyby byl, jak žalobce tvrdí, pozemek vyasfaltován za účelem parkování, neosvědčuje to zvláštní užívání podle § 4 Zákona. Žalobce tedy nedoložil, že městský úřad v rozhodné době v typově srovnatelných věcech rozhodoval odlišným způsobem než v případě žalobce, a proto soud po žalovaném nepožadoval vysvětlení a doložení běžné rozhodovací praxe.

60. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

61. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalobci, který se však práva na náhradu nákladů vzdal v podání ze dne 2. 11. 2024. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jen proti výroku II tohoto rozsudku není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 2 s. ř. s.).

Plzeň 20. června 2025

JUDr. Veronika Burianová v.r.
předsedkyně senátu